

foruden disse Medlemmer tillige i enkelte Sparekasser er Garanter og Repræsentanter, kort sagt, der er andre Folk, der have deres Opmærksomhed henvendt paa, hvorledes Sparekasser skulle bestyres. — Bemærkningen om, at Indskudsrenten ikke maa overstige 1 Dre daglig, sætter jeg for mit Vedkommende megen Pris paa af Grunde, som jeg senere skal komme til; men jeg indrømmer tilfulde, at det ærede Medlem har Ret i, at der kan opstaa visse Vanskeligheder for de ældre Sparekasser. Der gives jo Sparekasser, der have meget store og betydelige Reservefonds, som kunne blive betydeligere endnu. Der vil kunne opstaa Vanskeligheder, hvis de ikke skulde have Lov til at laane Penge ud til 4 Procent. Det vil ogsaa kunne give Anledning til Forvirring, hvis de skulde opsigte Pengene. Det er forøvrigt, hvis den ærede Indenrigsminister vil gaa ind derpaa, let at rette dette, enten ved at lade det fastsætte i Vedtægterne for hver enkelt Sparekasse, hvor høi en Rente den maa tage, eller blot ved at sige, at for de ældre Sparekassers Vedkommende maa Renten herefter ikke overstige 1 Dre daglig for hver Hundrede Kroner af de indskudte Kapitaler, saa at der ikke blev Tale om de Kapitaler, der nu staa i Sparekasserne. Saa vilde det være Sparekassernes Sag i deres egen Interesse at afgjøre, om der skulde opsiges eller ikke; var det farligt for dem, kunde de have Lov til fremdeles at give 4 pCt., og var det ikke farligt for dem, kunde de opsigte. — Naar der under Punkt d er omtalt et aarligt Uddrag paa Sjelden af mindst 1/2 pCt. med Tillæg af den derved besparede Rente, kan jeg rigtignok ikke sige Andet, end at jeg finder dette lidet hensigtsmæssigt. Det er en ren Kreditforeningsvirksomhed, som Sparekasserne her komme til at udfolde. Det forekommer mig i det Hele taget, at man maatte arbejde hen paa, at Alle, der søge Laan i faste Eiendomme, saa vidt muligt blive besørge af Kreditforeningerne, og at Sparekasserne vise deres Interesse for de faste Eiendomme ved at opkjøbe Kreditforenings-Obligationer. Ad den Vej vilde baade Sparekasserne lettere faae disse Obligationer til at stige, og gjøre det fordelagtigere for dem, der havde Obligationer og skulle sælge, og paa den anden Side vilde Sparekasserne have Papirer, der vare let realisable. Det er ingenlunde altid saa let, naar man har Panteobligationer, at faae dem solgte. Der er Tider, hvor saadanne Obligationer, saa at sige, ikke kunne sælges. Jeg siger selvfølgelig ikke, at Sparekasserne skulle opsigte de Laan, de nu have i faste Eiendomme; men jeg siger, at man skal ikke drive Sparekasserne altfor meget ind paa denne Vej, foruden at være Sparekasser ogsaa at være Kreditforeninger, og det er et Særegnetegn for en Kreditforening, at man der gjør et Laan, som efterhaanden vinder ved en vis procentvis Udfragtning om Aaret. Naar der

fremdeles staaer her, at en vis Del af Midlerne skulle være anbragte i let realisable Effekter, mener jeg, at det maa forstås saaledes, at det er tilladt, at alle Midler kunne være anbragte i let realisable Effekter. Hvis det ikke er Tilfældet, vil der kunne opstaa store Vanskeligheder for de alt bestaaende Sparekasser. Der er Sparekasser, der have langt mere end den Brokdel, man kan tænke sig. Lad os f. Ex. tænke os, at en Krediet blev fastsat som den, der skulde være let realisable, saa er der Sparekasser, der have en større Andel, men have den ovenikøbet i Papirer, som ikke høre til de her i Paragrafen nævnte. Naar saaledes Sparekasser have anbragt deres Penge i russiske Obligationer, kan dette være et meget godt Papir for Sparekassernes Vedkommende, da det giver en god Rente; men skal det realiseres for at købe andre Papirer, er der Sandsynlighed for, da Kursen i sidste Aar er gaaet ned, at Sparekasserne kunne lide Tab. Men jeg tillader mig, indtil jeg bliver bedre oplyst, at forstå det saaledes, at, naar der i Fremtiden kjøbes realisable Effekter, da skal det være de i Paragrafen nævnte Papirer, og at der selvfølgelig altid skal være en Minimumsgrænse, men ikke nogen Maximumsgrænse for de realisable Papirer. Blandt de Papirer, jeg kunde ønske, at Sparekasserne ogsaa kunde anbringe deres Midler i, skal jeg tillade mig at nævne indenlandske Kommunelaan. De pleie i Almindelighed at være gode Papirer.

Jeg kommer nu til Anvendelsen af Kasses Overskud, og det er egentlig her, at jeg tillader mig at udbede mig det høie Things Opmærksomhed et Dieblit. Lovforslaget har jo bestemt, at, naar Overskudet har naaet 10 pCt. af Indskuddenes samlede Beløb, dannes det en Reservefond; men det er dog et Spørgsmaal, om det er nødvendigt netop at tage 10 pCt. Her har Lovforslaget fulgt Sparekassekommissionens Betænkning; men naar Sparekassekommissionen har taget 10 pCt. som Reservefond — og den har i det Hele taget vist stor Omhu for Sparekassernes Soliditet, det kan ikke negtes — saa er den gaaet ud fra to Betingelser, som ikke findes i Lovforslaget. Den ene er, at Sparekasserne kunne give 4 pCt., medens Lovforslaget kun har 3 1/2 pCt. Den anden er den, at den bevarer fuld Frihed for de Effekter, hvori Midlerne maa anbringes, medens samme Frihed ikke finder Sted — og det finder jeg meget rigtigt — i Lovforslaget, hvor de ere bundne til visse bestemte Papirer. Men disse to Ting gjøre selvfølgelig, at, naar den forsigtige Sparekassekommission kan nøies med en Reservefond af 10 pCt., kan Lovforslaget nøies med noget mindre, jeg antager 9 pCt., og jeg skal tillade mig at sige, hvortil jeg vil anvende den tiende. Naar en Kasses Overskud overstiger 10 pCt., hedder det, at det Overskydende skal anvendes til almenyttige,